

Ukradena nevesta

Reimmichlova povest podomačena

19

»Seveda je Leja, nobena druga! Bog daj, Leja!« je pristopil Peter in pozdravil.

»Odkod pa vidva prihajata?« je vprašala ona in se tresla kakor trepetlika.

»Hahaha,« se je krohotal Peter, »gora h gori ne more, ali ljudje se snidejo, kjer najmanj misliš.«

»Midva sva z romarji prišla v Rim,« ji je pojasnil Lojz.

»Ali je še kdo iz Grabenj tu?«

»Jošt je in mežnar in poštni Janez.«

»Nihče drugi? Po resnici mi povejta!«

»Res nihče... Ali ti: kaj pa ti počneš v Rimu?«

»Jaz sem že dolgo tu.«

»Leja, povej po pravici,« je Peter jel v njo siliti, »zakaj si nas po poroki tako v sramoti pustila? Zakaj si ušla?«

»To pa vendar vesta.«

»Ničesar ne veva, prav ničesar.«

»Ali se ni doma nič zgodilo?«

»Kaj bi se naj bilo zgodilo?«

»Ali nič ne govorijo o meni?«

»Vse sorte, ali vse, da ni vredno piševega oreha.«

»O tebi nič hudega, ali o tvojem možu, o Hanzeju,« je omenil Lojz.

»Kaj pa, za božjo voljo?«

»Da je tvojo mačeho ubil.«

»In da si ti na dan poroke za to zvedela,« je dodal Peter; »nato si zbežala, ker z morilcem nisi hotela živeti.«

»To je grda laž! Kdo si jo je izmislil? Ali Tonč?«

»Ne, Tonč je ves divji zaradi teh marnjev. Spletel je te marnje Tročev Miha, hinavec prilizavni, raztrosila jih je pa Mucija Liza.«

»Ali je prišla ta reč pred sodnijo?«

»Ni,« ji je povedal Lojz. »Hanzej je pred občinskimi možmi dokazal, da ga tisti čas, ko se je tvoji mačehi nesreča zgodila, niti ni bilo v Grabnjah, ampak je bil v Celovcu.«

»Potem so jeziki kaj utihnili?«

»Žal da ne. Kriv pa je Hanzej,« se je jezil Peter.

»Zakaj?«

»Ker hudih jezikov ne toži,« je dejal Lojz. »Petra, mojega prijatelja, so tudi spletili v marnje. Pravijo, da je vedel za vso reč in ti je zategadelj pomagal, da si lahko ušla.«

»Leja, domov moraš, z besedo moraš na dan, da zavežeš jezike,« jo je nagovarjal Peter.

»Zakaj si zbežala?« je Lojz vrtal in silil v njo.

»Nekaj t. Hanzej ni prav. Kaj neki?«

»Ne, ne, zaradi Hanzeja ni,« se je Leja vnela in ugovarjala.

»Povej nama tedaj, zakaj si zbežala!«

»Bo že prišlo na dan.«

»Pa se mudi! Svojega moža moraš rešiti sumničenja.«

»Če je Hanzej svojo nedolžnost dokazal, ga vendar nihče več ne more sumiti.«

»Ljudje pa govorijo in zmeraj več govorijo.«

»Kaj govorijo?«

»Hanzej ne toži nikogar,« je segel Peter v pogovor, »zdaj pa šušljajo, da mora vendarle biti kriv, ker si ne upa tožiti.«

»Zakaj jih ne toži?«

»Hanzej je čuden človek. S sodnijo noče imeti opravka, pravi.«

Lejin obraz je nekaj bolešno spreletelo. Vendar je koj spet vprašala:

»Ali ljudje res verjamejo, da bi bil Hanzej kaj takega storil?«

»Marsikateri verjame.«

»Kaj pravi Hanzej na to?«

»Nič. Kaj naj bi rekel?«

»Ali boli ga, da ga imajo na sumu,« je dejal Peter. »Izogne se ljudem, kjer se more. Ob nedeljah ne hodi več v domačo cerkev, ampak v sosedno faro kam.«

»Često ga po cele tedne ni na spregled. Delj časa je bil tudi v bolnišnici.«

»V bolnišnici? Za božjo voljo, ali je bolan?«

»Pri smučanju si je nogo zlomil. Zdaj pa je že dober in mu ni kaj videti.«

»Kako je drugače z njim?«

»Vse bi bilo dobro, ko bi le ženo imel,« je odgovoril Peter.

»Ali ti ga ne maraš, ljubezni ti manjka za njega,« ji je očital Lojz.

»Kdo pravi to?« se je Leja jezno zadrla.

»Ljudje pravijo, da sta si z nekim Lahom dobra in ta je prav na tvojo poroko prišel v Grabnje in potem si z njim ušla.«

Leja je udarila vsa kri v glavo; vsa iz sebe od jeze je napol zastokala, napol zavpila:

»Da bi jih Bog kaznoval za tako hudobijo, ko se tako lažejo!«

»Saj Hanzej tem marnjem ne verjame. Midva tudi ne,« jo je Lojz tolažil.

»Bog že ve, da na vsem svetu nikogar nimam tako rada kakor Hanzeja.«

»Zakaj si ga potem zapustila? Zakaj se ne vrneš k njemu?«

Leja na to ni odgovorila. Čez kratko časa je zopet vprašala:

»Ali se je v Grabnjah po najini poroki kaj posebnega zgodilo? Povejta mi po resnici!«

»Jaz ne vem.« — »Jaz tudi ne,« sta odgovorila oba hkrati.

»Ali ljudje še kaj govorijo o meni?«

»Najhujše, kar govorijo, sva ti že povedala.«

»Ali sta se Tonč in moj mož kaj kregala?«

»Ne vem nič o tem. Prijatelja si nista, v hudem pa tudi ne in ne vem, da bi se bila kaj kregala.«

Pomolčali so. Tedaj je Peter spet začel:

»Leja, bodi vendar pametna pa nehaj s tem skri-vanjem in pojdi z nama domov!«

»Ne morem. Ni mogoče,« je žena zastokala in si obrisala pot s čela.

»Za tvojo čast gre in za čast in srečo tvojega moža.«

»Moj Bog, ti moj Bog, kako je to hudo!« je stokala in sklepala roke. Tresla se je, kakor da ima mrzlico.

»Vsaj reci, kaj naj poveva Hanzeju!«

»Doklej še ostaneta v Rimu?«

»Jutri ob eni opoldne odrine naš romarski vlak proti domu,« ji je dejal Lojz.

Leja je malo preudarila, nato pa rekla:

»Zdaj moram iti. Mudi se mi... Toda jutri ob osmih zjutraj pridita spet tule sem; tedaj vama bom povedala.«

»Na svidenje tedaj jutri!«

»Ali ne pravita nikomur, da smo se srečali. Dajta mi roko, da bosta tiho!«

Ko sta se obotavljala, se je razvnela:

»Bom že zvedela, če me izdata. Če ne bosta tiho, me ne bosta nikoli več videla.«

Preden sta še mogla kaj odgovoriti, je odhitela, ne da bi se bila poslovila, in je izginila v stranski ulici.

Peter in Lojz sta se spogledala.

»Lojz, ali veš, kod ga je pri tej ženski?«

»Prav tako nič kakor ti.«

»Radoveden sem, kaj nama bo jutri povedala.«

»Dobro si morava ta kraj zapomniti, da bova jutri spet nazaj našla.«

»Glej, tu je napisano, kako se tej ulici pravi!« je dejal Peter in pokazal na zid.

Na zidu je bila tablica z debelimi črkami:

»S'affitano stanze.«¹

»To ime si morava zapisati, da ga ne pozabiva,« je menil Lojz in si vse skrbno zapisal v beležnico; »torej Saffitanska steza — Saffitanska ulica — dobro!«

»Ali zdaj še zmerom ne veva, kod morava, da prideva domov.«

(Dalje sledi)

¹ Po slovensko: »Tu se dajo sobe v najem.«

Nov redilni prašek
za prašiče

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poština povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pitanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govedi in telet. Veliki zavitek stane 10 din. Poština povzete za 1 zavitek 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek stane 10 din. Poština povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar. 1 zavitek stane 10 din. Poština povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poština povzete za 1 ali 2 steklenici 12 din.

Za boljše izrabljanje poštine priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. 106

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC,
Maribor,
Slovenska ulica